

הובלת בעלי-חיים בחקלאות

מעל מיליון בעלי-חיים מתים מדי שנה בישראל במהלך ההובלה לשחיטה

הובלה מן המשק למשחטה היא השלב הטראומטי ביותר בחייהם של מאות מיליוני בעלי-חיים מדי שנה בישראל. זהו אירוע אלים ומפחיד, המגיע בסופם של חיי סבל וניוון שנכפו על בעלי-החיים במשך שבועות, חודשים או שנים קודם לכן.

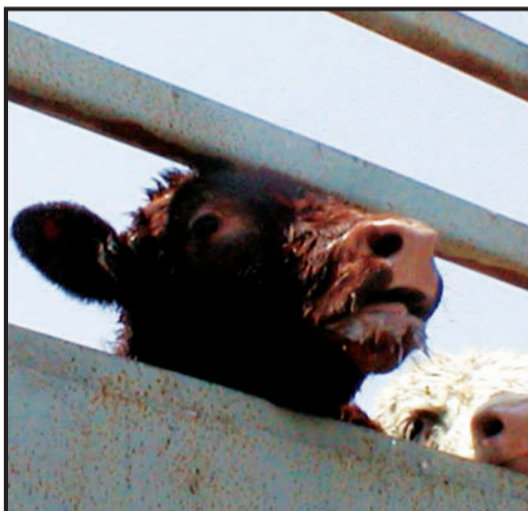
במהלך ההובלה סובלים בעלי-החיים מרעב, מצמא, משברים ונקעים, ממשבי רוח עזים או משמש קופחת, מהתייבשות, מחום, מחנק, מפחד, ומפציעות. נכון לאפריל 2003, אין החוק קובע כל נהלים להובלת בעלי-חיים. חוק צער בעלי-חיים קובע הוראה כללית, שלפיה "לא יענה אדם לבעל-חיים, לא יתאכזר אליו ולא יתעלל בו בדרך כלשהי", אולם בפועל מופר חוק זה מדי יום.

הובלה מאוסטרליה

מדי שנה מובלים מאוסטרליה לישראל כמאה אלף כבשים ועגלים. החיות נעקרות מהמרעה ונדחסות למשאיות, ומשם - לאוניות. במשך שלושה שבועות מתבוססות החיות בצפיפות עצומה בהפרשותיהן, במסע שנחשב כאכזרי ביותר בעולם. הלם, חום, זיהומים, מחלות ואף צמא ורעב - כל אלה מפילים מאות ואלפי קורבנות מדי מסע. מוות המוני ממכת חום לא צפויה נפוץ במסע לאילת בקיץ. המניע היחיד לעינוי זה הוא תאוות הצרכנים בישראל ל"בשר טרי".

בעלי-חיים רבים מתים במהלך ההובלה. אחרים נפסלים לשחיטה בשל מצבם הגופני הירוד. ההעמסות והפריקות החוזרות מלוות בהפחדה, במכות ובשימוש בשוקים חשמליים. בעלי-חיים שכושלים על-גבי הרמפות, עלולים להירמס תחת רגלי חבריהם. הצפיפות והמחנק באוניות ובמשאיות מקשים על הנשימה, והחום עלול להיות קטלני.

